

A. C. Bhaktivedanta Swami Prabhupada: ŠRIMAD-BHAGAVATAM (Prvi spev – prvi del), The Bhaktivedanta Book Trust – Društvo za zavest Krišne, Ljubljana 1992 (iz angleščine prevedel Andrej Kikelj). Biser vedske književnosti je končno prispel tudi med nas. In to v lepem, kristaliziranem slovenskem jeziku. Zasluge za ta prevod ima Andrej Kikelj, bhakta Avadhuta das. Prevedel je še *Šri Iṣopaniṣad*, *Nauk Gospoda Caitanye* in *Življenje izvira iz življenja*, tri pomembne in dragocene knjige. *Šrimad-Bhagavatam* je Prabhupadovo največje delo. Počasi in skrbno lahko prebiramo ta zaupni spev, ki ga je Narada zaupal Vyasadevu. Zavest Krišne je temeljita znanost, ki je ne moremo razumeti, če se ji ne približamo z vsem srcem in z vso dušo. V današnjem svetu se je do pravega razsvetljenja zelo težko prebiti, toda Krišna nam to ponuja v svoji Maha-mantri (petje Gospodovih svetih imen): "Hare-Krišna, Hare-Krišna, Krišna-Krišna, Hare-Hare; Hare-Rama, Hare-Rama, Rama-Rama, Hare-Hare!" Lotosova stopala Gospoda Krišne so nekaj najlepšega v univerzumu. *Šrimad-Bhagavatam* nam to potrjuje na več mestih. Okusite ta nektar blaženosti tudi vi! (Rade Krstič)

Ada Škerl: TEMNA TIŠINA, Državna založba Slovenije, Ljubljana 1992 (spremna beseda Kajetan Kovič). Pesniška zbirka je razdeljena na pet sklenjenih enot: *Senca v srcu*, *Status febris*, *Mrtva žena*, *Tihožitje* in *Osenčeni finale*. "Ej, dobro si z menoj se naigralo!" zapiše psemica v pesmi *Življenje*. Ta trpkost ima zanesljivo zvezo s samostojno, kontemplativno držo, ki ponosno zre v prihodnost. Škerlova se zaveda, da je svet minljiv: "Bežijo ure in bežijo dnevi / še preden se porazgubijo v spomine.", vendar se ta minljivost zarisuje v spominih, besedah, mislih, v pesmih; in kot "temna tišina" gloda po njeni notranjosti. Kajetan Kovič zapiše v spremni besedi tole: "Temna tišina, z narekovaji ali brez njih, lahko pomeni marsikaj. Lahko jo razumemo kot zbirni naslov ali skupni imenovalec življenjskega dela, kot individualno doživetje prostora in časa pred vrati v neznano ali kot splošno prispodobno človeške eksistence." Vsekakor gre za knjigo pesmi, ki se jo spleča vzeti v roke. (Rade Krstič)

Dragan Velikić: GLAS IZ RAZPOKE, Založba Wieser, Celovec 1992 (prevedel Boris A. Novak). Razpoka je seveda metafora za glas umetnikov in intelektualcev, ki skušajo v času, ko naj bi muze molčale, biti bitko bivanja besede še kako drugače kot za kičastimi govorniškim odri, v sejinah sobah, na konferencah in bojiščih. Velikić, ki ga v slovenščini poznamo le po njegovem romanu *Via Pula* (1988), skuša s svojo esejistično knjižico zapolniti vrzel, ki se je danes, ko je moč Jugoslavijo misliti le še v nacionalnih (nacionalističnih) mejah, odreka večina intelektualcev, na vseh vpletenih straneh. Velikić, ki se je rodil v Beogradu in odrasčal v Pulju, sicer ne izenačuje krivcev, dotika pa se zločina primitivizma, ki je zanetil balkanski ogenj in ki sedaj ne najde več načina, da bi ga pogasil. Melodramo jugoslovanskega bratstva in enotnosti je zamenjal teror vseobsegajoče omejenosti. Velikićev glas je glas muze, ki se oglašja, tudi ko govori orožje, a kot vedno doslej je orožje glasnejše. (Roza Hribar)